

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Hlubek a syn, s.r.o.**, IČ 28614437, se sídlem Slezského odboje 282, Háj ve Slezsku - Chabičov, zast. JUDr. Pavlem Juchelkou, advokátem, se sídlem sady Svobody 448/4, Opava, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2020, č. j. KUOK 122100/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 9. 6. 2022, č. j. 72 A 1/2021-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 11. 2020, č. j. KUOK 122100/2020, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jeseník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 9. 2020, č. j. MJ/45255/2020/ODSH/Nel, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla tovární značky Renault Trafic RZ X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 26. 6. 2019 v 10:19 hod. na silnici č. I/44 v obci Jeseník na ulici Šumperská u domu č. 97 překročil řidič uvedeného vozidla nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zákonem o silničním provozu na 50 km/h, kdy mu byla silničním radarovým rychloměrem naměřena rychlost jízdy 69 km/h, tj. při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h mu byla naměřena jako nejnižší skutečná rychlost jízdy 66 km/h. Tímto jednáním řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se jednání, které vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobkyni v souladu s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění

pozdějších předpisů, a podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu s odkazem na § 125c odst. 5 písm. g) tohoto zákona uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2]Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 9. 6. 2022, č. j. 72 A 1/2021-31, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že žalobkyně na výzvu správního orgánu I. stupně k úhradě určené částky 500 Kč tuto částku nezaplatila. V reakci na výzvu pouze uvedla osobní údaje R. S., jehož označila za řidiče předmětného vozidla. Nedoplnila však žádné skutečnosti, další okolnosti či indicie o tom, že tento řidič vozidlo řídil v době spáchání přestupku, ani nenavrhl žádné důkazy k prokázání svého tvrzení. Neobjasnila ani, že se jednalo o jejího zaměstnance. Označený řidič při podání vysvětlení dne 16. 9. 2019 uvedl, že neví, zdali vozidlo daný den řídil, přičemž pravděpodobně na 90 % jej neřídil. Správní orgán I. stupně proto věc přestupku odložil a vydal příkaz vůči žalobkyni. Ta dne 11. 12. 2019 sdělila, že v případě dalšího dokazování předloží důkazy, a zároveň dodala knihu jízd a itinerář jízdy, v nichž bylo ručně dopsáno jméno označeného řidiče „S.“. Jednatel žalobkyně následně čestně prohlásil, že dne 26. 6. 2019 převzal od označeného řidiče hotovost za prodané zboží, přičemž uvedeného dne řidič S. jednatelem žalobkyně sdělil, že předmětným místem projížděl, asi jel rychle, ale policejní auto uviděl pozdě, a proto nestačil snížit rychlost včas, souhlasil rovněž s úhradou pokuty.

[3]Vzhledem k uvedenému tak neměl správní orgán I. stupně dostatek důkazů o tom, že posuzovaný přestupek spáchal právě řidič R. S. Krajský soud doplnil, že žalobkyně ani označený řidič nebyli povinni jako obvinění z přestupků vypovídat pravdu. Odkázal dále na judikaturu Nejvyššího správního soudu ke zjišťování skutkového stavu věci a konstatoval, že pouhé sdělení identifikace řidiče k uznání viny nepostačuje. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2020, č. j. 2 As 97/2019-37, totiž nelze připustit náhodné označování nezúčastněných osob jako řidičů vozidel. Podle rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, současně správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, pokud předvolal označeného řidiče k podání vysvětlení, který se však ke spáchání přestupku nedoznal ani nedoplnil žádné indicie rozhodné pro další zjišťování skutečného pachatele přestupku. Neučinila tak ani žalobkyně před vydáním příkazu, a správní orgán I. stupně tak neměl za popsane situace žádnou reálnou možnost usvědčit pachatele přestupku.

[4]Krajský soud dále citoval § 125g odst. 1 a odst. 6 zákona o silničním provozu a konstatoval, že žalobkyně se své objektivní odpovědnosti za přestupek nezprostila. Nejzazším momentem, kdy mohla tvrdit skutečnosti a navrhopvat důkazy, přitom byl den 25. 11. 2019, přičemž do uvedeného dne od spáchání přestupku, resp. od výzvy k úhradě částky 500 Kč, uběhlo více než tři a půl měsíce. Měla proto dost času, aby svou objektivní odpovědnost jako provozovatelky vozidla odvrátila. Po zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla se přitom již provozovatel nemůže odpovědnosti za přestupek zbavit tím, že označí řidiče předmětného vozidla. V této souvislosti krajský soud vyložil smysl a účel objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek a uvedl, že žalobkyně pouhým označením řidiče vozidla bez dalšího na sebe vzala riziko, že se označený řidič k přestupku nedozná, a žalobkyně tak ponese objektivní odpovědnost za přestupek. Zdůraznil, že bylo na žalobkyni, zdali bude úhradu pokuty žádat po řidiči v rámci soukromoprávních vztahů. Krajský soud dále odkázal na rozsudek Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval správně a učinil všechny nutné kroky ke zjištění totožnosti řidiče dotčeného vozidla.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání účastníků řízení

[5]Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností. V ní nejprve konstatovala, že sdělila dostatečné a přesvědčivé údaje ke zjištění pachatele přestupku, podle nichž mohl správní orgán I. stupně uznat vinným skutečného řidiče dotčeného motorového vozidla. Nevyvinul však v tomto směru žádné úsilí. Stěžovatelka doplnila, že je jí zřejmé, že její firemní vozidlo v dobu spáchání přestupku řídil její bývalý zaměstnanec, přičemž překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo odplatou za ukončení pracovního poměru ze strany stěžovatelky. Správní orgán I. stupně však neodůvodněně a bez dalšího dal přednost výpovědi R. S. Smyslem podání vysvětlení je opatřit co nejvíce informací před zahájením řízení o přestupku, nikoli odbýt jej pouze jedinou větou, jako tomu bylo v posuzovaném případě. Správní orgán I. stupně rovněž ignoroval důkazní návrhy stěžovatelky potřebné pro dostatečné objasnění skutkového stavu věci. Judikatura Nejvyššího správního soudu, na niž odkázal žalovaný, se pak týká situace, kdy nebyla vůbec zjištěna totožnost skutečného pachatele přestupku, což se v posuzovaném případě nestalo. Správní orgány i krajský soud dostatečně neprovedli ve věci dokazování, a nezjistili tak řádně skutkový stav věci. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6]Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka sice na výzvu správního orgánu I. stupně sdělila údaje k řidiči, který se měl předmětného přestupku dopustit, ve svém podání však neobjasnila žádný vztah k této osobě. Správní orgán I. stupně tak nemohl předpokládat, že se jedná o zaměstnance stěžovatelky. Tvrzená nečinnost správního orgánu I. stupně proto byla zapříčiněna zejména nedostatkem informací ze strany stěžovatelky. Označený řidič motorového vozidla nebyl hlídkou Policie České republiky zjištěn a ztotožněn, sám označený řidič uvedl, že s největší pravděpodobností vozidlo neřídil. Ze správního spisu tak nevyplývaly žádné důkazy, z nichž by bylo možné určit řidiče dotčeného vozidla. Na uvedeném nemohly ničeho změnit ani stěžovatelkou předložené důkazy, konkrétně kniha a itinerář jízd. Nadto v knize jízd je u příslušného záznamu řidiče uvedeno pouze číslo čipu a údaj o jméně R. S., které bylo zapsáno pouze ručně. Na fotografii řidiče dotčeného vozidla pak nebylo možné rozpoznat žádnou konkrétní osobu. Vzhledem k § 125g zákona o silničním provozu současně nemohly předložené důkazy vést k zastavení řízení o přestupku stěžovatelky a opětovnému zahájení řízení s řidičem vozidla. Dále žalovaný zrekapituloval podstatné skutkové okolnosti případu i aplikovaná ustanovení právních předpisů a konstatoval, že správní orgán I. stupně řádně vyslechl označeného řidiče. Tím splnil zákonné podmínky pro projednání přestupku s provozovatelem vozidla, tj. stěžovatelkou. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a uzavřel, že stěžovatelka je podle § 2 písm. b) zákona o silničním provozu provozovatelkou dotčeného motorového vozidla, přičemž odpovědnosti za přestupek provozovatelky se nezprostila, a proto za něj byla uznána vinnou. Závěrem žalovaný opětovně shrnul podstatné skutkové okolnosti případu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti, případně její odmítnutí pro nepřijatelnost.

[7]Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného namítla, že v posuzovaném případě nebylo rozhodné, zda byl označený řidič jejím zaměstnancem, či nikoli. Ani případná indicie o vzájemném vztahu R. S. se stěžovatelkou by tak správní orgán I. stupně nezbavila povinnosti ve věci dále konat. Nelze tak bezdůvodně rozlišovat situace, kdy byl skutečným řidičem zaměstnanec provozovatele vozidla a kdy nikoli. Správní orgány totiž mají dbát na to, aby při rozhodování skutkově obdobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly. Běžně v podobných případech správní orgány vyžadují pouze údaje o skutečném řidiči vozidla, které v posuzovaném případě poskytla i stěžovatelka. Ta dále doplnila, že o skutečnosti, podle níž se jedná o jejího zaměstnance, uvědomila správní orgán I. stupně při ústním jednání. Bylo nadto jeho úkolem se identifikovaného řidiče dotazovat, proč byl stěžovatelkou označen za řidiče dotčeného vozidla. Sama skutečnost, že se jednalo o zaměstnance stěžovatelky, však neměla mít na postup správních orgánů žádný vliv, jelikož byla pro posouzení věci nerozhodná. Ze skutkových okolností případu vyplývá, že uvedeného dne jízdu dotčeným vozidlem započal řidič R. S., řádně provedl rozvoz zboží a zpět stěžovatelce dovezl tržbu. Tím přesvědčivě prokázala, že se řádně starala o svůj majetek jako provozovatelka vozidla.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8]Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem [§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[9]Následně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitého právního pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl s účinností od 1. 4. 2021 rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-27).

[10]Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení vyslovených ve věci sp. zn. 1 Azs 13/2006. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj.

pokračování

Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[11] V posuzované věci však Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelky neshledal, stěžovatelka jej ostatně v kasační stížnosti ani netvrdila.

[12] Podle stěžovatelky tato sdělila dostatek údajů pro identifikaci skutečného řidiče, který se dopustil předmětného překročení povolené rychlosti. Správní orgán I. stupně však nevyvinul žádné úsilí za účelem zjištění skutečného pachatele přestupku a neodůvodněně dal přednost tvrzení označeného řidiče R. S. Nadto mu při podání vysvětlení nepoložil ani žádné dotazy, a nezjistil tak dostatečně skutkový stav věci. Neprovedl ani stěžovatelkou navržené důkazy. Z předložených důkazů přesvědčivě vyplývá, že vozidlo řídil R. S., který je jejím bývalým zaměstnancem a překročením rychlosti se mstil za rozvázání jeho pracovního poměru.

[13] Odpovědností provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f zákona o silničním provozu se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval ve své judikatuře. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, konstatoval, že „podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.“

[14] K otázce posouzení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, uvedl, že „šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku

projedná správní delikt.“ (srov. dále již citovaný rozsudek ve věci sp. zn. 8 As 110/2015). Na citované závěry navázala řada dalších judikátů Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32 či ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31). V rozsudku ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„rozhodnutí o tom, zda kroky vyvinuté správním orgánem ke zjištění pachatele přestupku byly dostatečné, či nikoliv, zůstane vždy předmětem individuálního hodnocení, které je a musí být závislé na konkrétních skutkových okolnostech dané kauzy.“*

[15] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 As 155/2018-18, dále platí, že pro přijetí závěru o tom, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, stačí skutečnost, že byla zaslána výzva k podání vysvětlení osobě, která byla provozovatelem vozidla označena za řidiče vozidla v době páčání přestupku, avšak tato označená osoba se odmítne k věci vyjádřit. Stejná situace nastává rovněž v případě, kdy označený řidič svou odpovědnost za přestupek odmítne. Provozovatelem označená osoba coby údajný řidič totiž k věci fakticky správnímu orgánu „odepřel“ podat vysvětlení, což podle recentní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu postačuje pro závěr o tom, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.

[16] Za obdobné skutkové situace jako v posuzovaném případě, kdy stěžovatelka k výzvě správního orgánu I. stupně uvedla pouze totožnost údajného řidiče, přičemž netvrdila jakékoli další důvody či okolnosti prokazující řízení daného vozidla právě sdělenou osobou (natož aby na jejich doložení v této fázi řízení navrhla jakékoli důkazní prostředky), a označený řidič následně popřel tvrzení stěžovatelky, že vozidlo řídil, Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 28. 2. 2020, č. j. 2 As 97/2019-37, dospěl k závěru, že za této situace neměl správní orgán I. stupně (ani ze záznamu o přestupku, ani z vyjádření samotné stěžovatelky) k dispozici dostatečné indicie vedoucí k zahájení řízení proti konkrétnímu řidiči vozidla jakožto přestupci. Samotné označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nemohlo vést ke zjištění pachatele přestupku a navíc zde o něm neexistovaly žádné jiné indicie. Požadovat v takovém případě po správním orgánu, aby činil další rozsáhlé kroky, by bylo proti smyslu právní úpravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32). K obdobným závěrům ostatně dospěl již krajský soud v odst. 15 a 16 odůvodnění napadeného rozsudku. Správní orgán I. stupně tedy učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když předvolal stěžovatelkou označenou osobu k podání vysvětlení. Pokud tato popřela, že by vozidlo řídila a stěžovatelka neuvedla žádné další informace ani nenavrhla důkazní prostředky, nezbylo správnímu orgánu I. stupně než postupovat tak, jak učinil.

[17] Krajský soud dále správně v odst. 18 odůvodnění rozsudku uvedl, že nejzazším momentem, kdy mohla stěžovatelka zmíněné rozhodné skutečnosti tvrdit, byl den 25. 11. 2019, kdy správní orgán I. stupně vydal vůči ní příkaz. Dále zdůraznil, že stěžovatelka měla dostatek prostoru pro odvrácení vlastní odpovědnosti za přestupek podle § 125f zákona o silničním provozu. Další skutečnosti a důkazy však začala předkládat až v rámci odporu proti příkazu, čímž však již nemohla odvrátit svou odpovědnost za přestupek jako provozovatelky vozidla. Poté totiž již nebylo možné ani zahájit řízení o přestupku řidiče, neboť právní úprava v § 125g zákona o silničním provozu dbá principu, aby v souvislosti s jedním jednáním řidiče nedošlo ke svého druhu „dvojímu“ potrestání (třebaže řidič i provozovatel by byli potrestáni za jiný skutek).

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[18] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů a nedopustil se ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4.). Stěžovatelka v tomto řízení úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu jejích nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu